

اعمال قاعده انتساب در جبران خسارت های زیست محیطی با تاکید بر اصل: الوده کننده – پرداخت کننده.

مهرانگیز حسین زاده بهره مند^۱*

هادی مسعودی فر^۲

چکیده:

توسعه پروژه های اقتصادی، صنعتی و عمرانی در داخل قلمرو ملی دولت ها و یا خارج از آن می تواند به همان اندازه که سازنده است، مخرب نیز باشد. بر این اساس ضروری است تا مفهوم تخریب، خسارت یا آسیب زیست محیطی به لحاظ استانداردهای حقوق بین الملل محیط زیست مورد شناسایی و ارزیابی قرار بگیرد. باید دانست از سوی دیگر، امنیت انسانی پایدار اقتضا دارد تا حمایت از محیط زیست در پروژه های عمرانی و توسعه پایدار دولت ها جنبه بازدارنده به خود بگیرد. بنابراین در این پژوهش که مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای و ارزیابی زمینه ای تدوین گردیده است مشخص شده است که قاعده انتساب به عنوان معیار حقوقی مبنای انتقال مسولیت عینی به خسارت زننده در حقوق بین الملل محیط زیست محسوب می شود. از طرف دیگر نمایان گردید که اصل الوده کننده پرداخت کننده می تواند به عنوان یک قاعده عقلایی و منطقی و با بهره مندی از قاعده انتساب عمل و نه انتساب رفتار مسولیت را متوجه الوده کننده قرار دهد اما عدالت توزیعی اقتضا دارد تا مسولیت به صورت مشترک بین طرفین یک پروژه توسعه و عمرانی تقسیم شود.

کلمات کلیدی: حقوق بین الملل محیط زیست، توسعه پایدار، قاعده انتساب، عدالت توزیعی.

۱. دانشجوی کارشناسی ، گروه حقوق، دانشکده حقوق، علوم سیاسی و زبان های خارجی، واحد مشهد، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران،

۲. مدرس گروه حقوق، دانشکده حقوق، علوم سیاسی و زبان های خارجی، واحد مشهد، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران (نویسنده مسئول)